

Universitätsbibliothek Paderborn

Rev. P. Francisci Josephi à Rodt Capuccini Anterioris Austriæ Provinciæ. Opus ...

Planctvs Ecclesiæ Et Animæ - Super Caput Primum Lamentationum
Jeremiæ Prophetæ. Allegorice, Et Moraliter Expositus, & Distributus In
Discursus LII. Concionatorios Quadragesimales ... ; Scilicet Liber Vitæ, Et
Excessvs Amoris ...

Rodt, Franz Joseph von

Campoduni, 1680

Discursus LI. Sicut peccata attrahunt, sic pœnitentia avertit pœnas
temporales.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52659)

DISCURSUS LI.

Thau.

Vindemia eos, sicut vindemiaſti me, propter iniquitates meas. *Thren. i. v. 22.*

DE ECCLESIA.

Sicut peccatum attrahit, ſic pœnitentia avertit pœnas temporales.

N Ullum humanis oculis theatrum deſtabilius, quàm hortus variis ſorum coloribus depiçtus; nullum ſpectaculum jucundius, quàm fructiferis arboribus conſitus campus, aut vivis gravidæ vites; at nihil funeſtius quàm ſpectare hortos à decoquentibus pruina defloratos, aut arbores ventorum concuſſione, fructibus ac foliis ſpoliatas, aut demum vineas, vindemiatorum violentiâ, denudatas, excuſſis etiam, & exſiccatis hyemali frigore foliis orbatas. Floridiſſimus deliciarum paradyſus, ager fructuoſiſſimus, & vinea Domini electa, deliciis, & divitiis, grvida, erat olim Regia Jerofolymorum Civitas; Sed irruens ſava Chaldæorum

pruina, & impetuoſus perfectionis ventus decoxit flores, & fructus agri, ac horti excuſſit, vineaque electa ab hoſtibus, tanquam ſaviffimis vindemiatoribus ſpoliata eſt: Unde altum ingemiſcens, exclamat: *Vindemiaſti me.* Sed quare vindemiaſti, quare ſpoliaſti, & devaſtaſti me? *Propter iniquitates meas.*

Ingemiſcit non minùs ſancta, & afflicta Mater Eccleſia, vinea Dei electa, ſe ab hoſtibus tam domesticis, quàm exteris ſaviffimè conculcatam, ac vindemiatam, & quidem propter iniquitates ſuas, ac peccata fidelium, hæc enim ſunt quæ tanquam magnetes, ferrum, gladium ſcilicet hoſtilem, ac ſavientem ultricis divinæ juſtitie falcem ad vindemiandum,

lii 3

ſpo-

*Judaæ hor-
tus aut vi-
tes*

*Vindemia
ta propter
iniquita-
tes.*

*Sic & Ec-
cleſia.*

spoliandum, & devastandum attrahunt.

Restat tamen unicum afflictæ Ecclesie solatium, quod placabilis per pœnitentiam sit misericors Deus, sicut enim peccata attrahunt, ita pœnitentia pœnas temporales, ad vindicandam Ecclesiam immittas, avertit.

II.

Non quidem asserere præsumo omne omnino malum à vindicante divinæ justitiæ manu provenire, nam etiam in hoc casu temerarii iudicii Christus discipulos aguit, sciscitantes de illo cæco nato: *Rabbi, quis peccavit, hic, aut parentes eius, ut cæcus nasceretur?* Rudis enim error fuit discipulorum, existimantium, nullam nisi à peccato infirmitatem, aut aliam quamvis afflictionem provenire; Etsi enim hoc sæpe fiat, at non semper: Job enim, licet vir rectus & iustus, innumeris tamen concussus malis, & morbis afflictus est; Tobias devotissimus cæcitate affectus.

Ioan 9.
v. 2.

Non omnis afflictio est à peccatis.

Originaliter tamen,

Nec tamen negari etiam potest, omne tribulationum, & angustiarum malum originaliter à peccato sumplisse initium, nisi enim primi nostri parentes peccassent in felicissimo justitiæ originalis statu, nullum vel infirmitatum, vel sterilitatum, aut aliarum calamitatum malum, accessum habuisset in mundum, quibus peccatum januam ape-

ruit, ex occulto Dei iudicio iustos & iniustos promiscuè tangentibus, ut illis ad patientiæ exercitium, & meritorum augmentum, istis autem sint ad supplicium, & pœnam. Generatim tamen loquendo, propria plerosque nos arguit conscientia, ex abundantiam peccatorum copia, modernorum infelicitum temporum calamitates, provenire, uti bene jam olim annotaverat P. Chrysologus: *Dei flagella veniunt, sed nostra provocant culpa.* Cum ergo pleurumque tot malorum causa sint peccata nostra, istis per pœnitentiam sublatis, etiam malum pœnæ cessabit, quia *sublatâ causâ tollitur effectus.*

Et ple. n. que etiam actuali. ter.

Per. Chry sol. serm. 20.

III.

Gravibus suis, & innumeris iniquitatibus Ninivitarum in se divinam attraxerant ultionem, ita ut Deus Prophetam Jonam ad denunciandum illis interitum ablegaverit; Sed Jonas ad evitandam hanc odiosam commisionem declinavit in Joppen, navim ibidem conscensurus, ut fugeret in Tharsis à facie Domini. Conjecit non tantum semetipsum, sed totam navim cum omnibus, qui eam vehebantur, in summum discrimen transfuga, & inobediens Propheta; exortam enim tempestate horribili, eò jam ipsos nautas timor, & præfens mortis imago redegerat, ut desperatam jam pene salutem ad navim exonerandam,

Jonas de-clinat prædicationem in Nini-ve.

dam, passim vasa, ac merces in altum projicerent, manibus ad cœlum levatis supernam implorantes opem, omni jam humana spe abjectâ. Stertebat inter hæc Jonas, sopore gravi oppressus, in inferiori parte navis: Hunc ab alto somno importunè suscitatum hortatur gubernator, ut excusso sopore surgens, invocet Deum suum.

Ob eum tempestas exoritur

Ionæ 1. v. 7.

In mare proicitur

v. 12.

Temporaria cessat

Prædicat Ionas in terris Ninivitis.

Conclusere posthæc nauta, mittendam sortem ad explorandum tantæ tempestatis auctore, & causam; Et miserunt sortes, & cecidit fors super Ionam. Exactè igitur de patria, professione, itinerisque sui proposito examinatus, se profugum à facie Domini, quare non aliud sedandi intumescens maris remediū superesse, simpliciter fatus est, nisi ipse in illud proiceretur: *Tollite me, & mittite in mare, & cessabit mare à vobis.* Dictum, factum. Et tulerunt Jonam, & miserunt in mare, & stetit mare à fervore suo. Quod mare non aliter, nisi ejecto Jona, placari se passum sit, non caret singulari mysterio, quod ad calcem concionis expendendum differo, modò successum prædicationis Jonæ explanaturus, qui ventre ceti exceptus, post triduanam vivi corporis sepulturam, ad obedientiam vivacior, ac promptior effectus, properavit in Ninive, certum incolis, jubente Deo, interitum procla-

mans: *Adhuc quadraginta dies, adhuc quadraginta dies, & Ninive subvertetur.* Ionæ 3. v. 4.

Expectabat avidè Prophetiæ suæ successum, & effectum Jonas, in momenta singula, vel igne de cœlis demisso in cineres redigendam, vel terræ motu concutiendam, & in propria ruina, unà cum incolis, sepeliendam civitatem exoptans. Sed in cinere & cilicio, unà cum rege suo pœnitentibus Ninivitis, indictoque non tam hominibus, quàm etiam jumentis jejunio, ac omnib⁹ in fortitudine ad Dominum clamantibus, firmoque emendandæ vitæ proposito, veniam deprecantibus, respexit Deus benigno misericordiæ oculo opera pœnitentiæ, ac conversionem illorum; *Et misertus est Deus super malitiam (id est, afflictionem) quam locutus fuerat, ut faceret eis, & non fecit.* Ionæ 3. v. 10.

Placatur eorum pœnitentiæ Deum.

Ut ergo advertit Jonas contraxisse Deum manum, jam ad delendos Ninivitas extensam, *Afflictus est Ionas afflictione magnâ, & iratus est, indignum esse ratus, quod interitum divino jussu Ninivitis denuntiatur, vindice manu Deus non exequeretur, vocatâ in periculum Prophetæ famâ, ac nomine: quare magis exoptulando, quàm orando in hæc prorupit verba: Obscuro Domine, nunquid non hoc est verbum meum, cum adhuc essem in terra mea?* Ionæ 4. v. 1. Indignatur Ionas.

mea? Propter hoc præoccupavi, ut fugerem in Tharsis; scio enim, quia tu Deus clemens, & misericors es, patiens, & multa miserationis, & ignoscens super malitia. Quare ini-

Falsi Pro-
pheta no-
tam con-
tracturus
quum æstimabat, quod fugienti sibi aded indignatus Deus, in mare se præcipitandum voluerit, eò quod Ninivitis excidium denunciandum detrectaverit. Nam (uti glossa hîc, Jonæ quasi personam & partes agens, loquitur) Si dicerem ignoscentem, & misericordem, nullus ageret pœnitentiam, si crudelem indicem, sciebam, hoc non esse tue nature; In hoc ergo ambiguo malui fugere, quam de te predicare, quod non eras. Falsi ergo Propheta notam sibi inurendam veritus, irâ, ac indignatione plenus, ipsam sibi molestam esse vitam testatur: Et nunc Domine, tolle, quæso, animam meam à me, quia melior est mihi mors, quam vita. Patienter diu, obinurmurantem & strepitantem Prophetam sustinuit Deus, quem quidem seriis demum corripit verbis: Putâsne bene irasceris tu? Sed parum hac correptione emendatus Jonas, è civitate egressus sedit contra orientem civitatis, ibidem rei eventum expectaturus, in quæ

Parat si-
bi umbra-
culum Jo-
nas.
finem fecit sibi met umbra culum ibi. Ut ergo durum, & vertiginosum Jonæ cerebrum, docile redderet divina Sapiencia, argumentum ad hominem, Jonæ formare constituit, ex ipsa um-

braculi opportunitate; Dum scilicet hederam, seu (ut alii volunt) cucurbitam præparavit, excrescentem celerrimè, ac diffundentem se pro umbra super caput Jonæ: Et lætatus est 10. v. 6. nas super hederam lætitiâ magnâ. Sed brevis fuit consolatio Jonæ, pæravit enim Deus vermem, & percussit hederam & exaruit. Exurgente igitur sole, & vento valido & urente flante exiccatis hederæ, seu cucurbitæ foliis, percussit sol super caput Jonæ & aestuabat, & petivit animâ suâ, ut moreretur, & dixit: melius est mihi mori, quam vivere.

Hîc jam divina Sapiencia irrationabile Jonæ murmur compressura, subtiliter, sed efficaciter, & ad hominem cœpit argumentari: Putâsne bene irasceris tu super hederam? Concedit hanc propositionem Jonas lubentissimè: Et dixit: Bene irascor ego, usque ad mortem. Formatur ergo subsumptum Deus: Tu doles super hederam, in qua non laborâsti, neque fecisti, ut cresceret, quæ sub una nocte nata est, & sub una nocte perijt: Et ego non parcâ Ninive Civitati magnâ, in qua sunt plusquam centum viginti milia hominum, qui nesciunt, quid sit inter dexteram; & sinistram suam. Si ergo vel scintillam ad huc derationis lumine, vertiginosum Jonæ cerebrum habebat, assentiri utique debebat, æquam parcedi rationem habere Deum, nisi

nisi minorem, jacturam hominis, quam hederæ censeret.

Sed hac ratione nondum sibi satisfactum aestimabat Jonas, qui magnam nominis suis jacturam passus falsi Prophetæ notam sibi contraxisse videbatur; Deienim jussu Ninivitis denunciaverat: *Ninive subvertetur*: Sed (ut bene S. Augustinus adverte-

illa à malo suo, nempe culpa; *Agam & ego penitentiam super malo, scilicet pœnae, quod cogitavi, ut facerem ei: Vel (ut Cornelius exponit) retractabo, & revocabo sententiam, contra vos latam.*

Quod probè etiam S. Augustinus confirmat: *Cessat autem divina vindicta, si confessio præcurrat humana, sive pœna & vindicta per belli calamitates, sive per infirmitates, aliàsve calamitates inferatur.*

Refert S. Matthæus, oblatum fuisse Christo, cœlesti Pro-
tomedico Paralyticum, à sua infirmitate curandum. Placuit Christo fides offerentium; At mox ad ipsum conversus ægrum: *Confide (inquit) fili, remittuntur tibi peccata tua.* Scandalizabantur hinc scribæ circumstantes, nec inde consolationem accipiebat æger, qui non à peccatis absolutionem, sed ab infirmitate liberationem petiturus venerat. Si vocatus ad ægrum Medicus, nec tacto pulsu, nec urinâ inspectâ, nec infirmitate exploratâ, nec medicinis præscriptis, formulam tantum absolutionis à peccatis in ipsum proferret, quis non hunc inculparet, medicum magis in piis devotionibus, quam arte sua exercitatum; & parum agro proficuum? Quid ergo Dei Filius applicare manus differt infirmo, nullam de sanitate, sed de remittendis tantum

S. August. plal. 50. v. 8.

Verificata fuit Prophetia Jonæ

Eversa Ninive in malo

Et edificata in bono

S. Ambrosius lib. 2. in Luc. c. 1.

terim actum de Jonæ præfagio? *fletit Ninive, an eversa est Ninive?* Si communi hominum stemus judicio, Civitatem Ninive tunc non eversam fuisse, sed sterisse, adeoque defraudatam suo effectu, Jonæ Prophetiam judicabimus. Ego autem (ait Augustinus) puto impletum fuisse, quod Prophetæ prædixerat. *Respice quæ fuit Ninive? quàm superba, lasciva, deliciis & voluptatibus affluens, ac peccatis inundans?*

Et vide quæ eversa est; Eversa superbia & arrogantia per cinerem & humilitatem, eversa luxuria per cilicium, jejunium, & pœnitentiam. *Eversa in malo,*

(ut verbis sancti August. utar) *& edificata in bono.* Ipsi subverterunt urbem, ne Deus subverteret. Ipsi delevère lacrymis culpam, ne ferro deleteret Deus civitatem. *Novit enim Dominus mutare sententiam (uti S. Ambrosius testatur) si tu non verè emendare doleris.*

V. l. Sic per Jeremiam se declarat Deus: *Si penitentiam egerit gens* P. Franc. Josephi Op. IV.

erem. 18. v. 8. Hug. Card. Cornelius hic.

Apud S. Bonav. serm. 5. Rogat.

Matth. 9. v. 2.

paralytico sananda

Dimittuntur peccata.

Kkk

pecca-

peccatis curā gerēs? Non planē arguendus in hoc cœlestis Medicus, qui in curando paralytico methodicè omnino processit: Egregiè ad propositum nostrum Lyranus: *Ad modum boni medici, qui primò remouet causam morbi. tunc postea intendit curationi.* Cum enim in hoc paralytico causa & radix morbi fuerit peccatum, statim Christus curam incepit à radicis & caulæ remotione, expellendo per amarā contritionem, materiam peccantem, qua remorā & expurgatā, sanus surrexit, & ambulauit. Sublatā enim caulā tollitur effectus: Nec auferri potest malum pœnæ, nisi prius expurgatā culpā, tanquam radice mali pœnæ. Nam propter peccata patrum suorum, & sua affligentur, donec confiteantur iniquitates suas. Quare optimè infert Doctor meus Seraphicus: *Vnde afflicti per infirmitates, & alias quascunque infirmitates semper consulendum est à principio, ut confiteantur sincerè peccata sua, saepe enim propter peccata affliguntur.*

Lyranus hic.

Sublatā causa tollitur effectus.

Leuit 26 v. 39

Bona v. ferm. 5. Rogat. infirmi confiteantur peccata sua.

VII.

Achior obseruauit.

Accuratè hoc de Israëlitis obseruauerat Achior, Amōnitarū dux sub signis Holofernis contra Bethuliā militaturus; hic ab Holoferne instituendæ obliuionis sententiam suam dicere iussus, principaliter hoc in oppugnandis Iudæis advertendum edixit, an placatum, vel peccatis offensum haberent Deum

suū? Experimenti à enim constare assererat; Quo tescunque prater ipsum Deum suum; alterum conluerunt, dati sunt in pradam, & in gladium, & in opprobrium: Quo tescunque autem penituerunt, recessisse à cultura Dei sui, dedit eis Deus cœli virtutem resistendi. Ex hoc ergo supposito fundamento, (licet indignantibus omnibus unā cum Holoferne magnatibus) concludit consilium in hanc formam Achior. *Nunc ergo, mi Domine, perquire, si est aliqua iniquitas eorum in conspectu Dei eorum, ascendamus ad illos, quoniam tradidit illos Deus eorum tibi: Si verò non est offensio populi huius coram Deo suo, non poterimus resistere illis, quoniam Deus eorum defendet illos. Quod ipse postmodum effectus docuit.*

Magna subinde bellorum & calamitatum temporibus consilia agimus, de bello feliciter prosequendo: de patria contra hostium insultus defendenda consultamus, conscribimus militem, redintegramus cohortes, restauramus mœnia, & patrum animo revolvimus, an apud Deum nostrum odio, vel amore digni simus? An in nobis nulla sit iniquitas? An Deus ob peccata nostra offensus nobis non sit? Cùm tamen hinc totus pendeat bellorū successus & securissimum auertendi mali remedium sit humilis cum Deo reconciliatio, si enim nos iniqua

iudic. 5. v. 8.

Iudas iudic. 5. v. 24.

v. 24.

videtur plus.

Hoc videtur prope nostrum.

qua contra Deum sumpta arma deponimus, remittere & ipse arcum, quem tetendit, & evaginatum recondet vaginæ gladii; Et siquidem nos ejiciamus commorantem in nobis culpam, quæ obsidendis nobis causam præbuit divinæ Justitiæ, etiam obsidionem pœnalarum malorum solvet placatus Deus.

Seba, levavit manum suam contra Regem David; Tradite illum solum, & recedemus à Civitate. Tam sapienter civibus loquebatur hæc mulier, totiùsque civitatis periculum, ex unico rebellis Sebæ receptione causatum tam efficaciter ob oculos ponebat, ut obtruncare rebellem cives maturarent, qui abscissum caput Seba projecerunt ad Joab: quo facto, obsidione solutâ, Joab cum exercitu ab urbe recessit.

VIII. Insurrexerat contra Davidem rebellis Seba, concitatâ contra Regem omnibus Israëlitis, solâ tribu Juda fideliter Regi suo adhærente. Sed mox duces Davidis ad persequendum Sebam (antequam validiorem congregaret exercitum, aut in munitum se locum reciperet) egressi, concluderunt eum in Abela; jamque copiarum tantum arctâ obsidione cinxerant muros, sed eos jam arietare, & terræ æquare moliebantur. Cum ecce mulier quædam peculiari prædita prudentiâ, obsessores interpellans, ipsum ducem Joabum ad colloquium invitat: Non detrectat colloquium prudentis fœminæ Joabus, cui illa imprimis antiquitatem, ac famam sapientiæ urbis suæ expendendâ proponit: Dicebatur in veteri proverbio: Qui interrogant, interrogent in Abela & sic proficiebant... Et tu quis subvertere civitatem, & evirere matrem in Israël? Excusat se, ac protestatur Joab: Absit, absit hoc à me, sed homo de monte Ephraim,

Fuerat hæc civitas Abela sævissimis calamitatum ac periculorum tempestatibus jactata, haud secus, quàm navis, qua Jonas vehabatur, sicut ergo navis, non nisi jecto Jonas, pristinâ gaudere potuit tranquillitate, tollite, & mittite me in mare, & cessabit mare à vobis, sic Urbs Abela, non priùs, quàm abscissum Sebæ caput per muros projectum est, ab insurgentibus belli procellis liberata est. Quis iste Seba rebellis, qui immorigerus & contumax Jonas, nisi peccata nostra, quæ divinam vindictam ad nos arctandos & obsidendos irritant, ac iræ divinæ in nos turbines, & procellas concitant? Nec ulla quietis, aut pacis spes est, donec è navi in amarum contritionis mare ejiciatur Jonas, & caput, pœnitentiæ gladio, resecetur rebellis Sebæ, scilicet culpæ, tunc enim obsidionem solvet Justitia Dei exacerbata, & cessabit mare à nobis;

Ob Sebam
profecti
Abela.

Illo ei: Et
civitas li
h. v. a. a.

Jonas &
Seba

Jonas r.
v. 12.

Sunt pec-
catum.

nobis; Cessat enim divina vindicta,
si confessio præcurrat humana.

*Hor electo
cessat vin
dicta di-
vina.*

En charissimi, quantæ nos undique conturbant calamitatum procellæ? Tollite Jonam, quantæ nos tempestates affligunt? Mittite Jonam in mare, quid interitum certum, salutis vestræ incurii, expectatis? En qualib' nos malis divina premit justitia? Quantis nos obsidet calamitatibus? Ergo nos penitus delere cogitat Deus? Absit, absit hoc à me, sed tollite, &c. Tollite Sebam, abscindite caput, projicite peccata vestra, & recedet Deus ab obsidendis vobis, & justitiæ suæ gladium, in misericordiæ vaginam reconderet. Quare ejectis inimicis Dei, supplices, ac in ejus bonitate confidentes, veniam, & misericordiam ejus imploremus.

IX.

*Benadad
victus*

Iterato ab Achab Rege Israël caeso exercitu regis Syria Benadad, ipse cum reliquiis sui exercitûs, fugitivus se recepit in civitatem Aphec, ubi corruens murus reliquias exercitûs (viginti scilicet septem millia virorum) oppressit. Nudatus ergo Benadad Rex Syria & in ænibus civitatis & copiis, desperabundus ad interiores civitatis angulos se recepit. In summo hoc discrimine constituto regi, ipsius servi suggererunt: Ecce audivimus, quod Reges domûs Israël clementes sint: ponam

*3. Reg. 20
v. 31.*

mus ergo saccos in lumbis nostris, & funiculos in capitibus nostris, & egrediamur ad Regem Israël: forsitan salvabit animas nostras.

Non displicuit regi, ad extrema redacto, consilium, qui supplicem hanc ad Regem Israël, legationem destinavit, simplici non minus, quam supplicis oratione breviter perorantem: Servus tuus Benadad dicit: Vivat, oro te, anima mea. Placuit simul, ac movit supplicis Achab legatio, qui statim, compassionis affectu in hæc prorupit verba: Si adhuc vivit frater meus est. Egressus est ergo ad eum Benadad, & levavit eum in currum suum, novo percusso fœdere cum illo.

Temerario ausu nos miseri peccatores contra Deum nostrum, licet viribus multum impares, insurgimus, nec iteratis plagis respiscere curamus: quid ergo, tantis malis obsessi, consilii capimus? Ecce audivimus, quod Deus noster clemens sit, ponam us ergo saccos in lumbis, & funiculos in capitibus nostris; egrediamur supplices ad Deum nostrum; forsitan salvabit animas nostras. Supplices igitur, ad Thronum Majestatis tuæ provoluti exclamamus: Vivat, oro te, anima nostra: deprecemur, qui non vis mortem peccatoris, sed ut magis convertatur, & vivat.

Placebit sine dubio, & placabit

Gen. 6.
1. 6.
Lycranus
hic.

cabit iratum Deum supplex no-
stra deprecatio, qui omnis ho-
stilitatis oblitus, & solius mi-
sericordiæ suæ memor, nos a-
micos & fratres suos suscipiet;
dolens maximè, si sævis con-
tra genus humanum suppliciiis
animadvertere cogatur. Hinc
diluvio mundum submersurus,
tactus dolore cordis intrinsecus, dele-
bo, inquit, hominem, quem creavi
à facie terræ, &c. Ubi notat Ly-
cranus, quòd hominem deleru-
rus Deus, Ad modum dolentis se
habuit, delendo hominem, quem for-
maverat ad imaginem suam. Pœ-
nitent me fecisse, &c. Quòd non
ita intelligendum censet S. An-
tonius nolter Paduanus, quasi

tæduerit Deum, hominem fe-
cisse, sed pœnitent, id est, pœnitent
me tenet pro homine, dolore quasi
tactum cordis intrinsecus, quòd
hominem delere deberet co-
gente suâ Justitiâ. Cùm ergo
tam dolenter ad nos delendos,
& puniendos cogatur Deus, hoc
eum quasi dolore, & nos sup-
plicio, per pœnitentiam, libe-
remus: Supplices pœnitendo
prostrati, divinam placemus ju-
sticiam, cum pio Tobia excla-
mantes: Ne reminiscaris Domine
delicta nostra, vel parentum no-
strorum, neque vindictam sumas
de peccatis nostris,
Amen.

